

откъсна три стръка здравецъ и съ разтреперани ръце закичи синоветъ си.

— Нека Богъ ви закриля и подкрепи дѣсницитъ ви.

Като видѣ готовитѣ за борба бунтовници, дѣдо Петко си спомни за младинитѣ, когато съ своята чета обикаляше изъ балканскитѣ усои и отмъщаваше за теглилата на близкитѣ си. Сърдцето запряхка като птичка въ гърдитѣ му и той не се сѣти, какъ се намѣри предѣ голѣмия сандѣкъ. Измъкна огъ дъното стария хайдушки такъмъ и бързо го надѣна.

— Сѣщамъ, че силитѣ ми се възвръщатъ и мога да се боря заедно съ васъ за свободата на родината, — каза той на учуденитѣ си синове.

А презъ това време Тошко и по-малкото му братче Лазаръ дърпаха баба си и искаха касапскитѣ ножове.

— Я, ме оставете на мира. За какво ви сж ножоветѣ?

— Да сѣчемъ турцитѣ, ма бабо.

Дѣдо Петко се засмѣ ситно-ситно.

— Брей, ще прогоните башибозука чакъ въ Анадола.

— Бѣгайте на страна, че като взема делафа, — заплаши баба Кула внучетата си. Тѣ се разплакаха, но въ тая залисия никой не имъ обърна внимание.

Презъ комшулука, отъ градина въ градина, отъ дворъ въ дворъ, дѣдо Петко и синоветѣ му стигна-

ха Каблешковото жилище — сборното мѣсто на въстаницитѣ. Тукъ бѣха всички съзаклятници. Тодоръ Каблешковъ — любимиятъ апостолъ — стискаше радостно ръцетѣ имъ и ги насърдаваше съ пламенни слова. Когато всички се събраха, дружината въ стройни редове излѣзе на улицата и запѣ въстаническата пѣсень:

Хей, народъ поробенъ,
що си тъй заспалъ! . . .

Отъ вратитѣ занадничаха разплакани отъ радостъ старци, жени и деца. Тѣ се кръстѣха и шепнѣха молитви. Малчуганитѣ гледаха съ възторгъ златнитѣ лълове по калпацитѣ и се мъчеха да се отскубнатъ отъ ръцетѣ на майкитѣ си, за да се присъединятъ къмъ въстаницитѣ.

Никой не пресѣчи пътя на дружината, и тя скоро стигна до конака. Бунтовницитѣ го обкръжиха и нахълтаха вътре. Тѣ искаха да хванатъ Неджипъ ага и неговитѣ хора. Но подлиятъ турчинъ щомъ подушилъ, че въ града избухва въстание, уплашилъ се, заповѣдалъ бързо да оседлаятъ конетѣ и избѣгалъ.

Въстаницитѣ забиха зеленото знаме на конака и то гордо се развѣваше полюлявано отъ пролѣтния вѣтрецъ.

— Дииннн-дааанннн-дааанннн, диинннн-дааанннн-дааанн — заби